

UČITELÉ V ZAHRANIČÍ

2018-2020

Učíme ve 21. století

Erasmus+

V rámci projektu Erasmus+ KA1 pod názvem Učíme ve 21. století, financovaného z programu EU Erasmus+, se uskutečnily výjezdy 13 učitelů naší školy na zahraniční stáže. Cílem je jejich sebevzdělávání v oblasti cizích jazyků, nových učebních metod a metod práce s mimořádně nadanými žáky i žáky s přizpůsobenými podmínkami vzdělávání. Mezi účastníky projektu jsou učitelé cizích jazyků (AJ a ŠJ), dále učitelé humanitních předmětů (ČJ, D a Z) a přírodovědných předmětů (CH, M a Bi). Vybrané kurzy a stáže byly zaměřeny na rozvoj jazykových a didaktických kompetencí. Dlouhodobým přínosem je působení takto vzdělaných pedagogů na našem gymnáziu, implementace výukových metod v hodinách, předání poznatků kolegům a prezentace výsledků projektu široké veřejnosti prostřednictvím webových stránek školy, Dne otevřených dveří, sociálních médií a regionálního tisku.

Že by dnes někomu z učitelů stačilo pět let studia na VŠ a do důchodu už nemusel nic dělat, jen sem tam opravit písemky, si nemyslí snad nikdo.

Erasmus+ je jednou z možností, jak se dále vzdělávat. Umožňuje žákům i učitelům využívat různé programy a pobyty s různým zaměřením. Napsat projektovou žádost tak, aby byla schválena, trvá zhruba měsíc. Pak už se jen čeká, zda ji odborná komise schválí. Ne vždy se to podaří napoprvé. Při prvním pokusu jsme skončili mezi náhradníky a předloni přišla vytoužená odpověď – ANO, žádost je schválena.

Hned v prvních týdnech projektu vyjela Mgr. Karla Demelová na tzv. Job shadowing. A vše klaplo na jedničku. O své stáži napsala:

Mobilitu jsem vykonávala na Základnej škole Ulica mieru v Bytči, ve Slovenské republice. Tato základní škola se zabývá vzděláváním žáků nadaných a mimořádně nadaných. Mým úkolem bylo sledovat integraci těchto dětí, zejména využití metod a pomůcek používaných ve vyučovacím procesu. Dílčím úkolem bylo sledování nepřímé pedagogické činnosti, která se zaměřuje na přípravu vyučujících na hodinu.

Mgr. Karla Demelová

Další účastník projektu Erasmus + Mgr. Jakub Lukáš absolvoval tzv. Job shadowing v Madridu a svůj pobyt ve škole zhodnotil takto:

Na konci března jsem měl příležitost strávit týden na Státní jazykové škole Jesús Maestro v Madridu. Má pracovní stáž proběhla v rámci programu Erasmus+, přičemž hlavním úkolem a zároveň cílem bylo sledovat nové metody v rámci výuky cizích jazyků (především angličtiny a španělštiny). Dohromady jsem absolvoval okolo 21 vyučovacích hodin přímých následků, s odstupem času mohu konstatovat, že téměř všechny byly inspirující. Za hlavní přínos považuji konzultace s koordinátorkou informačních technologií Juanou Ruiz, díky kterým jsem si rozšířil obzor v rámci multimediálního prostoru výuky cizích jazyků. Těším se, až budu moci vyzkoušet tyto a další nově získané poznatky v praxi mé vlastní výuky španělštiny. Co se týče obecných dojmů z mého pobytu, tak ty jsou veskrze velmi pozitivní. Týdenní výměnná stáž je skvělým prostředkem pro nabytí nových zkušeností pro pedagogy všech předmětů.

Mgr. Jakub Lukáš

Další účastnice projektu – Mgr. Hana Franková - se zúčastnila jazykového kurzu v květnu 2019. Svůj pobyt zhodnotila takto:

Patřím ke generaci, která neměla možnost učit se ve škole angličtinu. V dnešní době vnímám neznalost angličtiny jako velký handicap, který se snažím vlastními silami alespoň zmírnit. S velkým nadšením jsem proto využila možnosti vycestovat v rámci projektu Erasmus+ na dvoutýdenní pobyt na Maltě, který byl zaměřený na výuku angličtiny. Na dva týdny se ze mě stal student, který usedal do lavic, plnil zadané úkoly a konverzoval se spolužáky pocházejícími z různých koutů světa. Kromě výuky pro nás byl připraven i pestrý program s mnoha výlety, na kterých jsme poznávali život na Maltě, její historii i přírodu. Byla to úžasná zkušenost, která je pro mě silnou motivací k dalšímu studiu.

Mgr. Hana Franková

Těsně před koncem školního roku do světa „na zkušenou“ vyjela i Mgr. Skupień Kapsia. Vzdělávala se na týdenním metodickém kurzu Spice up your English na Maltě (viz článek).

Týden plný překvapení

MGR. ANDREA SKUPIEN KAPSIA

Konec školního roku 2018-2019 jsem strávila v rámci projektu Erasmus + na krásném ostrově Malta. Ačkoli Malta patří mezi státy EU, snoubí se zde nejen evropská, ale také orientální atmosféra - architektura, jídlo, hudba. Samozřejmě kromě obdivování pamětihodností a poznávání místních tradic a kultury, jsem se primárně vzdělávala v oblasti metodiky výuky anglického jazyka. Stala jsem se na jeden týden studentkou, která nejen trávila většinu dne v lavici, ale také si připomněla, jaké to je bydlet v hostitelské rodině.

Byla mi přidělena mladá rodinka, kde vládly tři krásné dcery - Ela, Eva a Ema - 15, 13 a 4. Ano, váš typ je zcela správný - ta čtyřletá ovládala celou rodinu, její chod a vše ostatní :). Sabrina - krásná paní domu - byla ženou v domácnosti a Chris - její manžel - pracoval pro největší developerskou společnost na ostrově. Že to není jen tak nějaká malá firma mně přesvědčil hned ve dveřích otázkou, zda-li znám Karla Gotta, prý nějaký chlapík z Česka, který ten den slavil s přáteli své životní jubileum, a proto Chrisův zákazník přiletěl jen na otáčku z České republiky podepsat smlouvu na koupi čtyř nemovitostí a spěchal na Mistrovu B-day celebration.

Hned po příjezdu mi paní Sabrina oznámila, že možná pro moje pohodlí by bylo lepší, kdybych se ubytovala v nedaleké vilce. Budu tam prý mít klid a dostatek soukromí. Přiznám se, že na první dobrou jsem nebyla moc nadšená a hlavou se mi začaly honit různé hororové scénáře. Nakonec jsem kývla, já baba z Góralyie se přece jen tak ničeho nezalekne, vzala kufr a naložila se do auta. Netušila jsem, co mohu očekávat, ale v mé mysli bylo jen jediné přání - kousek sprchy, lavór či kýbl, ve kterém bych se mohla osvěžit po dlouhé cestě, která v mém případě začala téhož dne ve 2 hodiny ráno. Jeli jsme dlouho, cestičky byly úzké, umění řízení motorového vozidla mé hostitelky chabé. Po několika minutách jsme se ocitli na kopci, ze kterého jsme viděli moře a město St. Julian, kde se nacházela moje škola a já tam původně měla bydlet. No nic, vyloží mně někde ve skalách... alespoň nezmrznu... byl totální pařák.

Vtom auto zastavilo před obrovskou branou, kterou zdobili po stranách mramoroví lvi. Brána se otevřela a před námi se ukázala v celé své kráse vila jako z pohádky - bílý mramor, palmy, terasa z bazénem a vířivkou, z terasy výhled na kotvící lodě v přístavu. Wow!!!! Stále jsem netušila, o co tady jde, ale byla jsem upřímně ráda, že se alespoň jednou podívám, jak vypadá luxusní vila pro milionáře, kteří chodí po této planetě. Sabrina zaparkovala auto, popadla můj kufr, přiložením svého prstu někam otevřela dveře vysoké a široké jako vrata do ráje a pozvala mě dál. Bez emocí mi oznámila, že je to celé k mé dispozici, prý at si vyberu ložnici - bylo jich tam 12, každá v jiné barvě mramoru - a at se cítím jako doma. Prý ještě před týdnem zde pobývalo 12 pilotů společnosti Lufthansa, nyní je to na měsíc prázdné a její manžel s firmou vilku chystají pro hlavního manažera firmy Rolex s rodinou. No, takže proč ne já - Ajka z Jablunkova, pomyslela jsem si. Ach ta krása, přepych, luxus :y)!!!!

Sabrina odjela, já hupsla do bazénu, otevřela si láhev s bublinkami, která na mě na uvítanou čekala a připadala si jako princess. Life is beautiful !!!
Hned první den ve škole jsem se seznámila s příjemnými lidmi z Česka a Polska. Rozhodli jsme se trávit většinu volného času spolu. Nejednou jsme si zorganizovali výlet a večerní destinací pro nás obvykle bývala Valleta, hlavní město Malty, kde jsme se dopravovali autobusem. Autobusový systém je na ostrově perfektní - platíte 2 eura a jedete zastávku nebo třeba se projedete za 2E po celém ostrově. Vždy po návratu jsme vysedli v St. Julian. Mí přátelé šli na ubytovnu a já šplhala do kopců do mramorového paláce. Jednou mi kamarádka poradila, abych vydržela v autobuse, že prý jede mým směrem ... Proč nešetřit nohy? Takže jsme se v autobuse rozloučili, já zůstala a sledovala cestu, abych včas vysedla. Ale nějak moje místo určení nepřicházelo. Najednou na nějakém velikánském parkovišti autobus zastavil. Mladý pohledný řidič mi oznámil, že je zde konečná a vysedáme. Já se rázem ocitla v pasti. Vůbec jsem netušila, kde jsem, a už vůbec jsem nevěděla, kde se nachází můj palác. Tyto radostné zprávy jsem oznámila Dariovi - tak se mi představil a také dodala, že jsem ztracena, tudíž odmítám vystoupit. Po sekundě váhání mi nabídl, že mi věnuje svojí hodinovou pauzu a spolu budeme hledat místo, kde bydlím. Začalo explorování ostrova- já, Dario a autobus. Po 45 minutách autobus zastavil u mramorového paláce a Dariovi vypadly oči z důlků. Oznámil, že zde bydlí smetánka ostrova a že netušil, že vozí místní Paris Hilton - v šortkách, klapkách a tričku s nápisem Gorolski Świeto. Chtěla jsem se mu za tak velkou pomoc odvděčit, otevřela peněženku a poprosila, aby vyčísil, na kolik tyto záchranné práce vyšly. Dario ještě pořád popadaje dech zašeptal, že mu stačí kontakt na mě na FB. Why not? Poděkovala jsem s nejkrásnějším úsměvem na rtech a ztratila se za branou mramorového ráje.

Hned po několika minutách mi přišlo oznámení, že si mě můj strážný anděl přidal do přátel na FB. Tuto historku jsem hned na druhý den vylíčila nejen ve škole, ale také mé hostitelské rodině. Všichni se shodli na jednom - To nevymyslíš :) !

Začínala dovolená roku 2019... krásný okamžik v životě každého pracujícího člověka... Ale v naší škole to neplatí pro ty, kteří se účastní projektu „Učíme ve 21. století“ v rámci Erasmus+ KA1. Na dva týdny se vrátily ne za katedru, ale do lavic i paní ředitelka Mgr. Cieslarová, Ph.D, Mgr. Zawiszová, Mgr. Bruková, Mgr. Rašková a Mgr. Lisztwanová. Čekalo je 30 – 40 hodin výuky, komunikace v cizím jazyce, mimoškolní aktivity, domácí úkoly, život v cizí rodině v zahraničí, poznávání jiné kultury, historie a životního stylu na Maltě a v Anglii.

Mgr. Romana
Cieslarová, Ph.D.
absolvovala ve dnech
29. 6. – 13. 7. 2019
pobyt na Maltě. Svůj
pobyt zhodnotila takto:

Ostrovní stát Maltská republika je proslulý mj. dobrými jazykovými školami. Jednu z nich – školu EC Malta v městěčku St. Julian – jsem si jako cíl svého studijního pobytu v rámci projektu Erasmus+ vybrala i já. Vedle výuky angličtiny vedené rodilými mluvčími z Anglie či USA a diskusí se spolužáky z celého světa zbylo dost času i na poznávání krás a poutavé historie této země. V rámci školou organizovaných aktivit mohli její studenti navštívit jak současné hlavní město Malty Vallettu, tak také bývalou metropoli ostrova – město Mdina, mj. jedno z míst, kde se natáčely některé scény populárního seriálu Game of Thrones. Jedinečnou atmosférou vynikají i další zajímavá místa ostrova Malta: jeskyně Blue Grotto, útesy Dingli Cliffs aj. Obdiv návštěvníků si zaslouží rovněž další maltské ostrovy, zejména ostrov Gozo a neobydlený ostrov Comino s proslulým zálivem Modrá laguna.

Díky konverzaci se studenty ze všech koutů světa jsem se však mohla zamyslet i nad životními podmínkami a problémy lidí v jiných zemích a vrátit se domů s pocitem, že Česká republika je místem, kde může většina z nás žít opravdu šťastně a spokojeně.

Mgr. Romana Cieslarová

Není angličtina jako angličtina

MGR. ROMANA CIESLAROVÁ

Dvoutýdenní kurz angličtiny na Maltě mi v mnohém „otevřel oči“. Uvědomila jsem si, že je obrovský rozdíl komunikovat s učitelem AJ, který má příkladnou výslovnost, mluví s vámi pomalu, když vidí, že nerozumíte, volí synonyma, opakuje, vysvětluje... a mnohdy jako profesionál v podstatě ví, co chcete říci, a pokoušet se domluvit s ostatními cizinci z celého světa. Komunikace se spolužáky ve skupině, kam jsem byla zařazena na základě rozřazovacích testů jako jediná Češka, mi dávala zabrat. Má „angličtina“ a „angličtina“ mé japonské spolužačky Reiko byly dva zcela odlišné jazyky. Domluvit se s tureckým spolužákem, který měl výraznou výslovnostní vadu, byl téměř nadlidský výkon. Zatímco čtveřice brazilských spolužáků si občas něco napověděla portugalsky, mé pokusy naznačit někomu něco francouzsky, polsky či snad česky byly zcela bez úspěchu. Ale nakonec se ukázalo, že se dokážeme bavit téměř o čemkoli, protože tím, co k dorozumění potřebujeme především, je DOBRÁ VŮLE, a že jedním z nejdůležitějších mezinárodních komunikačních prostředků je ÚSMĚV na tváři!

Co je a není v životě důležité

MGR. PETRA BRUKOVÁ

Začátek prázdnin jsem měla letos netradiční. Díky grantu EU jsem na dva týdny vyjela do Anglie na kurz pro učitele a zároveň jsem měla příležitost stát se členem běžné anglické rodiny.

Jméno hostitelky jsem si „vygooglila“ samozřejmě ještě před odjezdem. Informace na mě udělaly dojem – autorka knihy *I Am the Parent Who Stayed*, maminka tří dětí, Lone Parent Coach, Tedx Speaker, nositelka ceny Mpower Mums in Business 2019 a majitelka webových stránek www.ninafarr.com. Začala jsem se těšit na zážitky...

První kontakt s rodinou (maminka Nina 37, synové Felix 1,5, Elliot 7, Austin 8 a víkendový partner Jim 47) v neděli večer – chtěla bych vejít do dveří, ale nedaří se mi je otevřít. Za dveřmi je kočárek, dvě koloběžky, kupa bot snad ještě od zimy a batolící se mrně. Všichni mě vítají a zajímají se, jestli jsem večeřela. Jasně, že ne. Cestovala jsem od šesti od rána a k rodině přijela před devátou večer. Tak mi moje nová paní domácí nabízí tradiční fish and chips. Dobrá volba. Jenže pak zjistí, že chips došly. Tak vaří těstoviny se zeleninou. Rozhlížím se kolem a nestačím se divit. Všude je všechno. Ponožky na stole, zubní kartáček na schodech, hračky na možných i nemožných místech. Jsem v typické anglické rodině.

Ale děti se seznámí a jdou vzorně spát. Stejně vzorně ráno vstávají. V pyžamech se stěhují k televizi a nechávají maminku dospat. Vstává o půl osmé. Všichni snídáme – tousty s marmeládou nebo cereálie s mlékem. Moje hostitelka chystá mně a nejstaršímu synovi packet lunch – sendvič, sladkost, ovoce a obligátní sáček čipsů.

Starší oblékají školní uniformy (tričko a kraťasy), ponožky se neřeší. Stejný pár se nenašel za dva týdny ani jednou. Do školy to mají 10 minut pěšky. Po příchodu ze své školy ve večerních hodinách se nestačím divit. Děti do pěti v jeslích a škole a doma to vypadá stále stejně, to znamená ulepeně, politě a chaoticky. Vyprané prádlo se věší až druhý den, nežehlí se a nádobí se umývá, až dojde čisté. S vařením je to podobně. Ještě že existuje široký výběr levných hotovek.

Nikdo z rodiny kromě mě si nestěžuje. Důležitý je bohatý společenský život hostitelky na sociálních sítích, kávačka s kamarádkou v Ikei, přivýdělek pomocí videokonferencí, kde radí jiným zoufalým matkám, jak se vyrovnat s rozvodem. Stíhá všechno, jen vlastní domácnost ne.

Každý den si však najde čas si se mnou popovídat – o životě, o škole, o politice, o budoucnosti... a s dětmi si hrají hry, vyprávím jim o České republice a co je u nás jinak. Pobyt jsem si nakonec od začátku do konce užila, kurz i spolužáci byli super, město Exeter úžasné. Načerpala jsem nové zkušenosti, nápady a inspiraci pro osobní i pracovní život.

Tak neváhejte a zajedte si vyzkoušet podobný zážitek na vlastní kůži. Jsou i rodiny, kde se dá jíst z podlahy a vaří se domácí strava. :) Program Erasmus+ je i pro středoškoláky. Vše je jen o motivaci, odvaze, touze a štěstí.

Proč studovat v Oxfordu

MGR. BLANKA LISZTWANOVÁ

Oxford je anglické město známé díky své univerzitě. Město a univerzita jsou tak úzce spjaté, že jméno jednoho splývá se jménem druhého. A jak to tak chodí, nespočet zajímavých věcí plyne z tohoto spojení. Ráda bych se podělila o několik málo perliček ze soužití studentů a obyvatel města Oxford.

Oxford je město studentů od nepaměti, a proto se není čemu divit, že měl i své divoké období. V době, kdy na univerzitu byli přijímáni pouze chlapci z majetných rodin s jistým postavením, docházelo k častým potyčkám mezi obyvateli města a mladíky z kolejí. Jedna z nejznámějších potyček trvala tři dny a neobešla se bez ztrát na životech na obou stranách. Až nakonec musela zasáhnout garda a konflikt zažehnat. Potyčky bývaly ozbrojené, neboť k povinné výbavě studentů patřil nožík či rydlo k zapisování poznámek na tabulky. To mohlo činit práci učitele až nebezpečnou, neboť ten nikdy nevěděl, jaká bude odezva na jeho hodinu. Naštěstí historie o takovýchto událostech mlčí.

Učitelé i studenti žili ve svých kolejích, které poskytovaly zázemí, ale stejně jako dnes se volně pohybovali po městě. Oxfordské uličky jsou úzké a nevhodné pro dopravu autem. A tak si lidé oblíbili jízdní kolo jako dopravní prostředek číslo jedna, který se později stal jedním z moderních symbolů města. Kdo by neznal obrázek studenta nebo profesora v dlouhém černém taláru na černém kole typu „ukrajina“ bez převodů, s košíkem před řídítky a se zámek a řetězem jako pro vola. Nečekejte, že narazíte na kola typu silnička či horské kolo. To první je nevhodné kvůli povrchu ve městě a to druhé je zbytečné kvůli terénu mimo něj.

Dojmy a zážitky z Exeteru

MGR. BARBORA ZAWISZOVÁ

Během prázdnin jsem dva týdny strávila v Anglii v krásném městě Exeteru, odkud je k moři 20 minut vlakem a k oceánu se dojede za zhruba 3 hodiny. Exeter je zajímavé město, jehož historie začíná už v keltském období, ale jehož význam sílí, až když Británii ovládli Římané. Město, vystavěno na římských základech, si užívalo dlouhodobé prosperity a nejvyššího rozkvětu dosáhlo v 16. až 18. století. V době druhé světové války bylo cílem bombových útoků (v odvetě za nálet RAF na německé město Lubeck) a část centra města byla zničena. Poničené budovy byly většinou nahrazeny novými, ale některé historické domy byly obnoveny a část staveb zůstala původních. A tak jsme si mohli posedět a popovídat ve stejné hospůdce, jakou rádi navštěvovali Sir Francis Drake a Walter Raleigh, prohlédnout si Royal Clarence hotel, kde přespával Lord Nelson, projít se po hradbách, které zde stojí již 2000 let nebo se proplétat úzkými podzemními chodbami, kterými se dopravovala pitná voda do města od roku 1200. Nejvýznamnější budovou v Exeteru je překrásná středověká katedrála svatého Petra. Dalšími významnými památkami jsou Guildhall (nejstarší stále používaný obecní dům v Anglii) nebo Benediktínské opactví založené v roce 1070. Zvláštní zajímavostí je údajně nejužší ulička na světě nazvaná Parliament Street, kterou rozměrnější osoba neprojde. Atmosféru města tvoří i nejstarší vodní kanál v Anglii. Začíná na historickém nábřeží Quayside (ki:sajd) a vede až k ústí řeky Exe. Kdysi po něm pluly velké obchodní lodě, ale dnes je hlavně místem, kde se můžete projet na lodce, kánoi nebo kajaku.

V mém kurzu, který byl zaměřený na využití techniky dramatizace a divadelních herních prvků ve výuce angličtiny, bylo jen pět nadšenců. Tedy čtyři nadšenci a já, která jsem moc nevěděla, do čeho jdu. Lektorka nás přesvědčovala o tom, že kreativní dramatizace je způsob výuky, ve kterém žáci zapojují více smyslů, celé tělo, mysl i emoce a tím se zlepšuje pochopení a udržení vyučované látky, protože „prožité učivo“, na které se váže citový náboj, se dlouho udrží v paměti. Je pravdou, že dnes si nejlépe pamatuji to, co mě na kurzu opravdu bavilo nebo mi to vyloženě nešlo (třeba jízda na kole vestoje, kdy držet řídítka bylo cekem snadné, ale točit pedály...). A co jsme ještě na kurzu dělali? Učili jsme se pracovat s hlasem, rozvíjet kreativní myšlení a představivost, hráli jsme různé role a dalo by se říct, že jsme si svým způsobem hráli ... na slony, auta a umělce, na důležité i ponížené lidi, na herce, scénáristy i režiséry. Snažili jsme se vytvořit něco z téměř ničeho – umělecké dílo z kusu papíru, divadelní hru z pár řádků textů, muzikál z pohádky pro děti apod. Všechny aktivity byly interesting a také challenging, většinou rewarding, i když někdy tiring. Mnohé z toho, co jsme se naučili, mohu využít v hodinách angličtiny a jsem docela zvědavá, jak budou studenti reagovat.

Naše rodina (naše - protože jsem byla ve stejné rodině jako Mgr. Rašková) byla příjemná. Pán domácí vyvařoval chutné večeře, připravoval snídaně a obědové sendviče a bavil nás vtipnými hláškami během společného jídla. Paní domácí tvrdila, že má zákaz vstupu do kuchyně, ráno si v klidu spala a s velkým úklidem si nedělala starosti. Měli moc krásný vztah: paní byla paní domů, zařizovala komplikovanější věci a pán ji za její um bezmezně obdivoval. Na kurz jsme dojížděli autobusem. Autobusy v Exeteru jezdí jinak než v Třinci: jednak jízdní řád je jen orientační, protože autobus přijede, až když přijede (to znamená, až když se proplete úzkými uličkami, plnými zaparkovaných aut). Také vám nezastaví jen proto, že stojíte na zastávce. Pokud chcete nasednout, musíte na řidiče mávnout. Po vstupu řidiče hezky pozdravíte a pak už se soustředíte na významné body, abyste mohli předem stisknout tlačítko na znamení, že se blíží zastávka, na které chcete vystoupit. Při odchodu z autobusu řidiči poděkujete (a věřte mi, že řídit autobus v Exeteru není jednoduché), rozloučíte se a můžete vystoupit.

Jsem ráda, že jsem měla možnost prožít v Anglii dva týdny plné rozmanitých aktivit a vrátit se domů obohacená o nové zážitky, informace a nápady.

Univerzita a každá kolej má svá pravidla, zákony a zvyky, na kterých často bezpodmínečně lpí. Jednou takovou kuriozitou je fakt, že hodiny v Christ Church College odbíjí celou vždy 5 minut před ostatními zvony. Historie praví, že v době, kdy se v Anglii sjednocoval čas, tamní děkan odmítl přizpůsobit se a trval na zachování tradice. Tak studenti z této koleje museli začínat výuku dříve, ale také dříve končili. A tak je to již po staletí.

Tato kolej se pyšní mnoha zajímavými historkami. Například ta o Alence. Alenka byla reálná dívka a předloha postavy z dětské knihy Alenka v Říši Divů. Alenka žila a vyrůstala uvnitř zdí této koleje. Autor, profesor matematiky, byl jejím přítelem a vymýšlel si pro ni příběhy spjaté s místy a postavami z jejich okolí. Jednou ho Alenka přemluvila, aby příběhy sepsal a vydal, ale jako vážený profesor matematiky knihu pro děti publikoval pod pseudonymem. Byl to nečekaný úspěch a sama královna autora požádala o výtisk jeho další knihy. Po letech obdržela učebnici matematiky. Nakonec se Alenka stala jedním ze symbolů koleje a je vyobrazena v jídelně na okně, přímo naproti portrétu Einsteina.

Kromě Alenky je s Oxfordem spjata další literární postava, i když pouze díky filmovému zpracování. Je to Harry Potter. K Harrymu a Bradavicím se hlásí mnoho míst v království, protože filmy byly točeny na mnoha lokacích, a přirozeně turistický ruch si žádá, aby tato místa byla pro návštěvníky řádně označena. Proto se může stát, že při první procházce Oxfordem jsou vám místa až strašidelně povědomá. Není to děja vu, ani závan minulého života, je to pouze notoricky známá scéna z oblíbeného filmu.

Oxford skýtá až neskutečné příběhy a historky, stejně jako pocit, že minulost dávno minulá není až tak minulá. Jen zde si můžete zajít na pivo do oblíbené hospody J. R. R. Tolkiena, sednout si na místo, na kterém sedával a kde si se svou literární skupinou předčítali rukopisy. V tom se pro mě skrývá kouzlo Oxfordu.

Cream Tea Is My Cup of Tea

aneb Jazykovo-kulinářské střípky z Devonu

MGR. LENKA RAŠKOVÁ

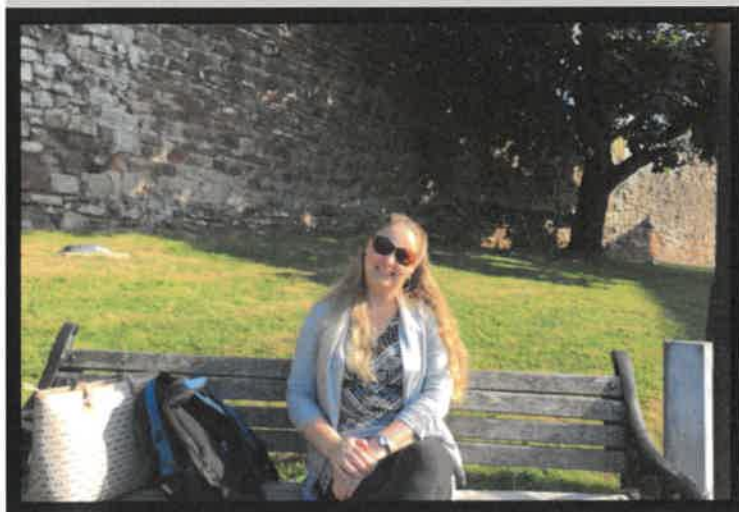
Nevím, jak jste na tom vy, ale já ráda poznávám nové země prostřednictvím místní kuchyně. Zajímají mě nejen chutě, barvy, ingredience, servírování a historie lokálních pokrmů, ale také jejich názvy. Tak kupříkladu co byste si představili, že budete jíst, když vám někdo předloží TOAD IN THE HOLE (Ropuchu v díře)? Tento šťavnatý výraz jsme se naučila, když jsem byla před lety ve Worthingu. Označují se jím párky zapékané v těstíčku s cibulovou omáčkou. Původ podivného názvu není zcela jasný, ale našla jsem jednu teorii, že by snad párek vykukující z těstíčka mohl připomínat ropuchu číhající na oběť ve své noře. Inspirativní?

Letos jsem se díky
Erasmu+ mobilitě dostala
do Exeteru a procestovala
částečně hrabství Devon
a Cornwall. Když se
zeptáte, která pochoutka
patří neodmyslitelně
k těmto částem Anglie,
dostane se vám pohotově
odpovědi CREAM TEA.

Čaj patří k Británii stejně jako Harry Potter, double deckery nebo zdvořilost (statisticky je Sorry nejpoužívanější slovo v britské angličtině). Když si v Anglii objednáte TEA, naservírují vám černý čaj s mlékem. Anglický výraz TEA však nemusí označovat pouze nápoj. Jeho význam může být daleko širší, může znamenat čas svačiny, svačinu samotnou a v některých oblastech i hlavní jídlo dne. Není divu, že se slovo TEA, tak nerozlučně spjaté s britskou kulturou a životním stylem, stalo součástí několika idiomů. Každý máme své preference, svůj CUP OF TEA. Někdo dává přednost čaji a jiný by dal ALL THE TEA IN CHINA za šálek kávy. Pokud se o to, jestli je lepší káva nebo čaj, rozpoutá zbytečně vášnivý boj, bude to STORM IN A TEAPOT.

Zpátky ke CREAM TEA. Pro nezasvěcence je pojem CREAM TEA značně zavádějící. Je to přímo překladatelský oříšek. Pokud se obrátíte o radu na Google překladač, nabídne vám překlad KRÉMOVÝ ČAJ. CREAM TEA je ovšem daleko víc. Nejedná se pouze o nápoj (ve většině případů pravý anglický čaj s mlékem, který se ale objevuje stále častěji v nabídce s konkurenční kávou Americano), ale i svačinku, která se spolu s nápojem podává. Na talířku se tak před vámi objeví něco jako houska servírovaná se dvěma mističkami. Jedna mistička obsahuje tzv. clotted cream (tuhý smetanový krém) a druhá džem. A teď přijde ta hlavní část. Konzumaci totiž předchází povinná úprava pokrmu. Podle devonského způsobu se vyžaduje, aby konzument rozřízl housku v půli a namazal na ni nejprve smetanu a pak teprve džem. Zatímco cornwallský způsob velí použít jako první džem a pak teprve smetanu (obyvatelé Cornwallu se šibalský úsměvem podotýkají, že ta jejich smetana je daleko lepší, tudíž se za ni nemusí stydět jako v Devonu a mohou si ji směle namazat nahoru). Obě hrabství pak shodně tvrdí, že ten jejich způsob je mnohem chutnější a jediný správný. Rozdíl v chuti si určitě dokážete představit, je enormní. Nicméně tradice je třeba dodržovat, o čemž svědčí příhoda, která se stala jedné účastnici našeho kurzu v Exeteru. Když si poprvé objednala na doporučení učitelů kurzu své první CREAM TEA a jala se nevinně mazat první vrstvu džemem, přiskočila k ní čísnice a důrazně ji upozornila: Sorry, madam, ale takto ne! My to děláme jiným způsobem! Vystrašené Maďarce vytrhla nůž z ruky a pohotově vyrobila obě vrstvy na devonský způsob. Jak může jídlo a pití vyústit v kulturní šok, svědčí další příběh „z natáčení“. Traduje se, že si jedna japonská turistka objednala v malebné kavárně města Exeter místní specialitku CREAM TEA a těšila se, že vyzkouší pravý anglický čaj, který bude k tomu ještě krémový. Její zvědavost vzrostla, když ke konvičce s čajem ještě dostala jakési pečivo a další dvě plné misky. No nic, řekla si Jiný kraj, jiný mrav a jala se vyprazdňovat obsah misek do konvičky s čajem a vehementně míchat. Nakonec tam nadrobila i tu housku a chvíli čekala, až se z té podivné směsi vyluhuje CREAM TEA. Nic zázračného se však nestalo, a tak Japonka nechala konvičku s nechutným obsahem stát na stole a prchla z kavárny.

A na jaký způsob máte rádi
naše slezské placky vy?
Se škvarkami? Se smetanou?
S máslem a cukrem?
Nebo máte svůj
originální způsob?

Další mobilitou v rámci projektu Učíme ve 21. století byl job shadowing Mgr. Jiřího Navrátika, který se vypravil nahlédnout pod pokličku finskému školství v říjnu 2019.

Finsko, náš vzor?

MGR. JIŘÍ NAVRÁTÍK

Nabídka k účasti na připravovaném projektu mobility v rámci Erasmus plus byla na počátku mé cesty do Helsinek, kde jsem se snažil prozkoumat příčiny „zázraku“ finské vzdělávací soustavy, která mne fascinuje svojí vysokou úspěšností a schopností nadchnout děti k aktivnímu přístupu ke vzdělávání. Má mise spočívala v návštěvě tamních základních a středních škol, přednášek aktivních finských učitelů i ředitelů a poznávání finské kultury, místní komunity, tradic a zvyků.

Stav finského školství je pozitivně ovlivněn celospolečenským konsenzem podpory školství, výběrem uchazečů o pedagogické povolání, odpovídajících investic. Učitelé ve finské společnosti jsou vysoce respektovanou profesní komunitou. Samotná péče o děti a studenty je pečlivě propracovaná do nejmenších detailů. Začíná promyšleným vzdělávacím kurikulem, množstvím volitelných předmětů, dalších podpůrných osob pečujících o žáky jako jsou školní psychologové, zdravotní sestra, nebo sociální pracovník, kteří jsou během výuky přítomni ve školách. Děti dostávají zdarma obědy i svačiny, na jejichž kvalitu je kladen velký důraz.

Velká pozornost je věnována vytváření pozitivního vztahu učitelů a žáků. Důvěra pomáhá odbourávat některé nežádoucí stereotypy, např. strach udělat chybu, projevit se, sdělit svůj názor, vést dialog, popřípadě polemiku, a jiné, které tak často známé z prostředí českých škol. Po dětech je na druhé straně vyžadována vysoká míra odpovědnosti.

České školy oproti finským nezaostávají, co se týká samotného vybavení budov, prostředí, ve kterém se vyučuje, nebo pomůcek. Hlavní rozdíl spatřuji ve shodě na prioritách vzdělávání, existenci dlouhodobé koncepce významně přesahující jeden volební cyklus a spolupráci školských zařízení a rodin.

Kromě plánovaných mobilit jsme díky zbývajícím finančním prostředkům mohli zorganizovat další tři mobility v době jarních prázdnin v únoru 2020. V rámci jazykového vzdělávání vyjely dvě kolegyně Mgr. Ivana Šotkovská a Mgr. Ivana Krčková, vyučující zeměpis a tělocvik, na kurz všeobecné angličtiny na Maltu a kolegyně Mgr. Věra Pastorková na týdenní job shadowing na polskou střední školu, aby porovнала nejen výuku cizích jazyků, ale i dalších předmětů v zemi, která má velmi podobný vzdělávací systém.

Na zkušené v Polsku

MGR. VĚRA PASTORKOVÁ

V rámci projektu Erasmus+ (aktivita job shadowing) jsem strávila únorový prázdninový týden 2020 ve Wejherowu (Polsko) ve škole I Liceum Ogólnokształcące im. Króla Jana III Sobieskiego, což je obdoba našeho gymnázia.

Navštívila jsem 26 hodin výuky u 20 učitelů (německý jazyk, polský jazyk, anglický jazyk, matematika, chemie, dějepis, hudební a tělesná výchova), třídnickou hodinu, prohlédla jsem si školní knihovnu, seznámila jsem se se základním chodem školy, zúčastnila jsem se konference o zapojení školy v projektu Erasmus+ pro okolní školy a média a našla jsem si čas i na prohlídku nejen Wejherowa a jeho okolí, ale i okolních měst Gdyně, Sopoty a Gdaňsk.

Ve způsobu výuky, metodách práce se učitelé nijak zvlášť neliší od učitelů na naší škole. Používají tradiční metody práce s učebnicí, individuální a skupinovou práci, velký důraz je kladen na práci s textem, zjišťování informací, vyvozování pravidel a aplikaci poznatků, hledání souvislostí, diskusi.

Na škole se v rámci programu Erasmus+ konají výměnné pobyty žáků (Itálie, Francie...) a aktivity učitelů (job shadowing, jazykové kurzy, well-being, teaching assignment). Velký důraz je kladen na metodu CLIL a v příštím školním roce škola otevře třídu s výukou odborného předmětu v angličtině.

Díky projektu Erasmus+ jsem měla možnost čerpat nové zkušenosti, které přispějí ke zkvalitnění výuky tak, aby byla pro žáky atraktivní a smysluplnější, která by je více motivovala k učení a aktivizovala jejich práci v hodině, např. zapojením nových informačních a komunikačních technologií, které jsou pro jejich svět přirozené.

O jarních prázdninách se uskutečnila další mobilita v rámci projektu Erasmus +, a to týdenní kurz na Maltě s výukou angličtiny. Této akce se zúčastnily Ivana Krčková a Ivana Šotkovská.

Učení, mučení? Vůbec ne.

MGR. IVANA ŠOTKOVSKÁ A MGR. IVANA KRČKOVÁ

Odlet na Maltu byl v pátek 21. 2. 2020 z letiště v Krakově do hlavního města Valletty, odkud byl zajištěn odvoz na ubytování.

Jazykový kurz probíhal od neděle do pátku vždy 3 hodiny denně ve dvanáctičlenných skupinách, které byly vytvořeny na základě úvodního testu. Angličtinu vyučovali rodilí mluvčí ať už z Malty nebo z Velké Británie. Výuka byla velmi zajímavá a inspirující. Ve skupinách byli cizinci z různých zemí světa, např. Japonska, Turecka, Kolumbie, Německa a dalších, takže komunikace probíhala výhradně v angličtině.

Zbýval čas také na poznávání ostrova, který je v mnoha ohledech pro Čechy velmi odlišný a má svoji specifickou atmosféru. Díky strategické poloze ve Středozemním moři byla Malta ovládána Féničany, Kartágem, Římem, Byzantskou říší, Araby, Francouzi a Spojeným Královstvím, což se podepsalo na jejím vzhledu. Obdivovaly jsme hustě zastavěná města s výraznou architekturou, s množstvím kostelů, opevnění, přístavů, hotelů a dalších impozantních staveb.

Také příroda je zde zcela jiná. Chybí řeky, hory, lesy, ale přesto nabízí mnoho krásných míst, např. skalnaté útvary v oblasti Blue Grotto, krásné zátoky a pláže Golden Bay či zářivě modrozelené moře.

Pobyt na Maltě byl pro nás přínosem jak po stránce jazykové, tak geografické. Všem, kteří mají možnost Maltu navštívit, vřele doporučujeme.

Jsme rádi, že jsme se o naše zkušenosti a zážitky mohli s vámi, čtenáři, podělit. Všechny mobility (kurzy i stínování) jsme zvládli a mnoho z nás se rozhodlo pokračovat i v dalším projektu. Teď nám i vy můžete držet palce, aby nám Dům zahraniční spolupráce žádost schválil pro období 2020 - 2022 a aby EU měla dostatek finančních prostředků na pokrytí nákladů i v době koronavirové krize.

**Děkujeme všem, kteří nám umožnili proměnit naše sny
ve skutečnost.**

- Evropské unii a projektu Erasmus+ KA1
- Domu zahraniční spolupráce v Praze
- vedení školy Gymnázia, Třinec, příspěvkové organizaci
- partnerským školám zapojeným do projektu:

ZŠ Mieru, Bytča

Escuela official de Idiomas de Madrid

Powiatowy Zespół Szkół nr 1 w Wejherowie

- jazykovým školám zapojeným do projektu:

IPC Exeter

ETI Malta

English Matters

Lake School Oxford

EC Malta

- CK Albion Moravia, která nám zajistila dopravu a registraci na kurzech
- manažerovi projektu Mgr. Cieslarové, koordinátorovi projektu Mgr. Brukové, ekonomovi projektu Ing. Dudové
- všem účastníkům mobilit

autoři článků a fotografií: Mgr. Bruková, Mgr. Cieslarová, Mgr. Demelová, Mgr. Lukáš, Mgr. Skupień Kapsia, Mgr. Franková, Mgr. Lisztwanová, Mgr. Zawiszová, Mgr. Rašková, Mgr. Navrátek, Mgr. Pastorková, Mgr. Šotkovská, Mgr. Krčková

Zvláštní poděkování

Tereze Cieslarové za pomoc s grafickou úpravou časopisu.